

VĀ•NOĀCENĀ• VZPOMĀ•NKY YUKONSKĀ% ALENKY

ĀšterĀ½, 29 prosinec 2020

VĀjnoce na Yukonu jsou nĀdhernĀ©, uĀ¾ jenom proto, Ā¾e jsou VĀ½DY bĀ-IĀ© - jako z LadovĀ½ch obrĀjzkĀ. A kdyĀ¾ si pĀ™idĀjte jeĀjtĀ> polĀjrnĀ- zĀjĀ™, tak by i i pan LĀjĀ•a bledl zĀjvistĀ-. A jestlipak vĀ-te, Ā¾e snĀ-h je vlastnĀ> prĀ-svitnĀ½ bĀ-le? To proto, Ā¾e jeho krystaly pracujĀ- jako hranoly a rozbijĀ- sluneĀ•nĀ- svĀ>tlo do celĀ©ho spektra barev. U nĀjs nenĀ-snĀ>hu tolik jako oblastech, kde je menĀjĀ- zima, ale vĀ>tĀjĀ- vlhko. KdyĀ¾ je vĀ-c neĀ¾ 20 pod nulou, snĀ-h uĀ¾ nepadĀj. bĀ½vĀj dost Ā•asto.

ZdejĀjĀ- VĀjnoce, pokud se tĀ½kĀj naĀjĀ- rodiny, se moc od tĀ>ch Ā•eskĀ½ch nelĀjĀ-. PĀ™edvĀjnoĀnĀ- honiĀ•ka, peĀ•enĀ- cukrovĀ-. Opravdu nevĀ-m, Ā•Ā-m to je, ale kaĀ¾dĀ½ rok pĀ™ed VĀjnocema mi moje Ā•eskĀj nĀjtura uĀ¾ nĀ>kdy v polovinĀ> listopadu naĀjeptĀjvĀj: "PeĀ•, peĀ•!!!!. PeĀ• pro sousedy, kamarĀjdy, znĀjmĀ© i neznĀjmĀ©, ale peĀ•!", a jĀj kaĀ¾doroĀnĀ> peĀ•icĀ-mu ĀjĀ-lenstvĀ- podlehu. Pak nachĀjzĀ-me bedny s cukrovĀ-m zasunutĀ© vzadu pod postelĀ- jeĀjtĀ> v bĀ™eznu.

Ā tĀ>drĀ½ den se u nĀjs slavĀ- stejnĀ> jako v ĀEeskĀ© republice. Narychlo dodĀ>IĀjvĀjm nĀjdivky, kluci zdobĀ- stromeĀ•ek a Kennedy maluje hromady vĀ½stavnĀ-ho lineckĀ©ho cukrovĀ-, kterĀ© stejnĀ> vĀjechny nedodĀ>IĀj a pak uĀ¾ se na to zapomene. Kdo by nakonec maloval cukrovĀ- po Ā tĀ>drĀ©m dnu...

Jo, a Ā tĀ>drĀ½ veĀ•er si bez ryby nedovedu pĀ™edstavit. Kapra tu ovĀjem Ā•lovĀ>k neseĀ¾ene, ale obalovanĀ½ losos s bramborovĀ½m salĀjtem ho v celku dobĀ™e nahradĀ-. Na druhĀ½ den vĀ¾dycky chystĀjme Ājunku, protoĀ¾e krocana nikdo nemusĀ-, i kdyĀ¾ je to kanadskĀj tradice. DĀ>IĀjme ji se zelĀ-m a knedlĀ-kem. JenĀ¾e k tomu bohuĀ¾el ten neĀjĀstnĀ½ rok uĀ¾ nedoĀjlo.

ZatĀ-mco se kluci radovali z hraĀ•ek, lega, kompjuterovych her a tahali mne, abych se jim vĀ>novala, zaĀ•ala mne nesnesitelnĀ> pĀjlit Ā¾Ājha a stupĀ>ovalo se to. UĀ¾ byla noc, spokojeni synovĀ© dĀjvno spali ve svĀ½ch postĀ½lkĀjch, ale jĀj jsem bolela Ā•Ā-m dĀjI vĀ-c. Probudila jsem Kennedyho, aby mi dal ty nejsilnĀ>jĀjĀ- prĀjĀjky, po kterĀ½ch normĀjlnĀ> upadĀjm do bezvĀ>domĀ-, ale tentokrĀt bolest nepĀ™ehluĀjily. Trvalo to celou noc.

Kolem Ā•tvrťĀ© rĀjino zaĀ•al bĀ½t nervĀznĀ- i Kennedy, kterĀ½ vĀ-, Ā¾e mĀjm vĀ-Āi bolesti zvĀ½ĀjenĀ½ prĀjh odolnosti a Ājel zapojit auto do elektĀ™iny, aby se ohĀ™Ājlo. KdyĀ¾ jsem si o pĀj hodiny pozdĀ>ji postĀ>Ā¾ovala na bolest v rameni, okamĀ¾itĀ> Ājel startovat a pĀ™es moje protesty, Ā¾e to urĀ•itĀ> pĀ™ejde, jsme jeli na oĀjetĀ™ovnu. Tam se hned zaĀ•alo kolem mne bĀ>hat. Sestra zavolala doktora. â€žJe to silnĀ½ infarkt!" potĀ>Ājil mne. "MusĀ-te do Whitehorsu!"

Asi za hodinu se u mne doktor stavil znovu: "Letadlo nemĀ-Ā¾e pĀ™istĀjt tady na letĀjti kvĀ>li zimĀ>, je 45 pod nulou.. Budeme vĀjs muset pĀ™evĀ©zt sanitkou do Maya (vesnice asi 200 km vzdĀjlenĀ©) a tam bude Ā•ekat letadlo z Whitehorsu".

PĀ™edstavovala jsem si ĀEeskou republiku, kde v pĀ™Ā-padĀ> infarktu se jezdĀ- s houkaĀ•kou, ale mluvte na Yukonu nĀ>co o rychlosti! KoneĀnĀ> pĀ™ijela aspoĀ^ normĀjlnĀ- sanitka.

V dawsonskĀ© oĀjetĀ™ovnĀ> mne pĀ™ipojili k rĀ-znĀ½m drĀjtĀ™m a hadiĀ•kĀjm, pĀ™itom mne svlĀ©kli a pod tenkou dekou v nemocniĀ•nĀ-koĀjilce mi moc teplo nebylo. NavĀ-c jsem se dozvĀ>dĀ>la, Ā¾e sanitka nesmĀ- opustit okres Dawson, takĀ¾e z Maya nĀjm naproti vyrazila jejich sanitka a pĀ™eklĀj dali mne na nosĀ-tkĀjch nĀ>kde uprostĀ™ed bushe, a fakt napĀ>l zmrzlou. KdyĀ¾ jsme koneĀnĀ> dojeli na letĀjtiĀ>, poĀ¾Āj dala jsem o vodu. PĀ™inesli mi ji ve sklenici plnĀ© ledu. Tou jsem oslavila prvĀ- svĀjtek vĀjnoĀnĀ-. Aby to nebylo jen tak jednoduchĀ©, nevzala jsem si Ā¾ĀjdnĀ© svoje prĀjĀjky (asi dvacet na den), protoĀ¾e ty prĀ½ mi dajĀ- v nemocnici. JenĀ¾e v nemocnici mi odmĀ-tli vydat cokoli bez souhlasu IĀ©kaĀ™e a ten zas nebyl k sehnĀjnĀ-. Teprve po nĀ>kolika hodinĀjch a Kennedyho telefonĀjtech, kdy se mu koneĀnĀ> podaĀ™ilo vysvĀ>tlit mou situaci doktorovi na pohotovosti, jsem dostala alespoĀ^ svoji dĀjvku steroidĀ-, bez kterĀ½ch jsem se tehdy neobeĀjla.

Druhý den ráno mě znovu medivakovali, tentokrát do nemocnice ve Vancouveru. "Víte, že mějete tak zápal plic?" ptala se mně doktorka, kdy mě vyjetí měla. Nevěděla jsem, ale po tom transportu jsem se ani páli nedivila.

Když mne konečně propustili z nemocnice, musela jsem jet domů ušama. Začala jsem se šáhnout po svém oblečení, ale to nikde nebylo. Po Kennedyho telefonických urgencích se našlo ve Whitehorsu. To asi nikdo nepředpokládal, že bych ho ještě mohla potébovat! Takže jedině, co jsem měla, byla ta nemocniční košile a snad by mi pájili i úpan, abych nedělala po ulici ostudu. Naště mám ve Vancouveru dobré kamarádky, a sestřičky byly tak ochotné. Tak jsem mohla vyrazit na letiště jako slušná člověk.

Další problém byl ale jak dít

- neměla jsem u sebe žádný peněze,

papíry, ani pas ani tímidiček, prostě nic z toho, co požadují ke vstupu do letadla. Vždy jsem přiletěla medivakem a v rychlosti ještě nikdo ani netušil, že mne povezu až do Vancouveru. Nakonec vše zařídila paní ze sociálky v nemocnici. Odvezli mne na letiště a vyřídili formality. Pak už jen další čekání ve Whitehorsu, a druhého dne přestup na letadlo domů.

Víte, to mi

byl šert dlouhý. Jen slabou náplastí mi bylo, že kdy se lidé ptali, co jsem dělala na vínoce, tak jsem se mohla chlubit: "letos jsem je trávila tři týdny na jihu!" ALENA, YUKON